Tweede Kamer der Staten-Generaal

2

Vergaderjaar 2002–2003

27 216 Aanvulling van de Wet personenvervoer 2000, strekkende tot invoering van een concessiestelsel voor het personenvervoer per trein (Concessiewet personenvervoer per trein)

Nr. 44 **BRIEF VAN DE MINISTER VAN VERKEER EN WATERSTAAT**

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 24 februari 2003

Tijdens de mondelinge behandeling van de Concessiewet in de Tweede Kamer is door verschillende fracties vastgesteld dat er in een moderne samenleving ook in het openbaar vervoer voor de vervoerder een beperkte aansprakelijkheid moet gelden voor verwijtbare, aantoonbare vertragingsschade aan de zijde van de reiziger. Er is derhalve een nader onderzoek toegezegd naar verschillende aspecten van een eventuele aanpassing van de wettelijke aansprakelijkheid in art. 8:108 Burgerlijk Wetboek (BW).

Art. 8:108 BW luidt: *«De vervoerder is niet aansprakelijk voor schade die is veroorzaakt door vertraging, door welke oorzaak dan ook, vóór, tijdens of na het vervoer opgetreden, dan wel is veroorzaakt door welke afwijking van de dienstregeling dan ook.»* Dit artikel regelt de overeenkomst tussen een vervoerder en reiziger tot binnenlands openbaar personenvervoer; waarbij een dienstregeling aanwezig is. Het artikel geldt dus voor bijvoorbeeld personenvervoer per trein, tram, metro en bus.

Door consumentenorganisaties en in de Tweede Kamer is de afgelopen jaren bij verschillende gelegenheden gevraagd om de bepaling uit het BW te schrappen of in elk geval zodanig te wijzigen dat de vervoerder, binnen redelijke grenzen, aansprakelijk gesteld kan worden voor het niet leveren van diensten die de reiziger, als contractpartij in een vervoerovereenkomst, redelijkerwijs van de vervoerder mag verwachten. Deze «dienst» betreft dan het volgens de dienstregeling tijdig arriveren op de plaats van bestemming.

Mijn ambtsvoorganger heeft toegezegd u te informeren over de uitkomsten van een analyse van alle aspecten van een eventuele aanpassing van artikel 8:108 van het Burgerlijk Wetboek (BW) met betrekking tot aansprakelijkheid van vervoerders voor vertragingsschade. Vertragingsschade is weliswaar een probleem dat speelt in het openbaar vervoer, maar het BW is niet de verantwoordelijkheid van de minister van Verkeer en Waterstaat. Het is de minister van Justitie die bevoegd is te beslissen over aanpassing

KST66840
ISSN 0921 - 7371
Sdu Uitgevers
's-Gravenhage 2003

van het BW. Met deze brief geef ik samen met mijn collega van Justitie uitvoering aan de eerdergenoemde toezegging.

Ruim een jaar geleden heeft mijn ambtsvoorganger door prof. mr J.H. Nieuwenhuis en mr C.H. Sieburgh laten onderzoeken wat de (juridische) consequenties zouden zijn indien vervoerders door reizigers aansprakelijk gesteld kunnen worden voor vertragingsschade. In maart 2001 hebben prof. mr Nieuwenhuis en mr Sieburgh een advies uitgebracht in de vorm van het rapport *«Aansprakelijkheid voor vertragingsschade op het terrein van het openbaar personenvervoer»*. Voor een samenvatting van het rapport verwijs ik u naar bijlage 1[1].

Prof. Nieuwenhuis en mr Sieburgh adviseren een aansprakelijkheid voor vervoerders te creëren die beperkt is tot de kosten van het vervoerbewijs en in geval van stranden tot de kosten van vervangend vervoer of van een hotel, voedsel en het plegen van en telefoontje met het thuisfront. De consumentenorganisaties die vertegenwoordigd zijn in het Locov, hebben het advies van Nieuwenhuis/Sieburgh onderschreven. Van vervoerderszijde is een aantal kanttekeningen geplaatst bij de analyse van Nieuwenhuis/Sieburgh (zie ook hiervoor bijlage 1).

Een wetswijziging op het gebied van vertragingsschade is niet mogelijk zonder in een groot aantal problemen te voorzien, die moeilijk zijn te overzien en een gecompliceerd karakter dragen. Een overzicht gaat hierbij als bijlage 2[1]. In bijlage 3[1] is informatie opgenomen over vergoedingsregelingen die nu al door vervoerbedrijven worden gehanteerd.

Redenen om vervoerders uit te sluiten van aansprakelijkheid voor vertragingsschade in art. 8:108 BW waren:
- de oorzaken van vertraging kunnen zeer divers zijn
- doordat oorzaken van vertraging zeer uiteenlopen, zijn de bewijsmogelijkheden voor zowel de vervoerder als de passagier zeer beperkt
- gezien de voorgaande twee punten is het publiek vertrouwd met de opvatting dat het onaanvaardbaar is dat de vervoerder aansprakelijk is voor schade die is veroorzaakt door vertraging

Gelet op dit alles concluderen mijn collega van Justitie en ik:
- dat in elk geval de eerste twee redenen nog onverkort van kracht zijn
- dat het, vanwege vele en velerlei complicaties, niet of nauwelijks mogelijk is om een adequate, werkbare wettelijke regeling te treffen
- dat de reiziger in de huidige situatie bij vertraging al een aantal mogelijkheden heeft om compensatie te zoeken
- en dat het op dit moment noch nodig, noch verstandig is art. 8:108 BW te wijzigen of te schrappen.

Wij zullen dan ook vooralsnog geen stappen ondernemen tot aanpassing van art. 8:108 BW.

Een afschrift van deze brief zend ik aan het Overlegorgaan Personenvervoer en aan het Locov.

Ik neem aan dat ik u hiermee voldoende heb geïnformeerd.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
R. H. de Boer

[1] Ter inzage gelegd bij het Centraal Informatiepunt Tweede Kamer.